

Vaellus valossa

Ef. 5:1-14

1. Olkaa siis **Jumalan seuraajia** niin kuin **rakkaat lapset**.
2. **Vaeltakaa rakkaudessa**, niin kuin **Kristuskin rakasti meitä ja antoi itsensä meidän puolestamme lahjaksi ja suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle**.
3. Mutta **haureutta** ja minkäänlaista saastaisuutta tai **ahneutta** älköön edes mainittako teidän keskuudessanne, **eihän se sovi pyhille**,
4. ei myöskään **rivoutta, typerää puhetta tai ilveilyä**, jotka ovat sopimattomia, vaan **pikemminkin kiitosta**.
5. Tehän tiedätte hyvin, ettei yhdelläkään **haureellisella eikä saastaisella ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa, ei myöskään ahneella**, sillä hän on epäjumalanpalvelija.
6. Älkää antako kenenkään **pettää itseänne tyhjillä puheilla**, sillä **niiden vuoksi Jumalan viha** kohtaa tottelemattomuuden lapsia.
7. **Älkää siis olko niihin osallisia** heidän kanssaan.
8. Ennen te olitte **pimeys**, mutta nyt te olette **valo Herrassa**. **Vaeltakaa valon lapsina**,
9. sillä valon **hedelmä** ilmenee kaikenlaisena **hyvyytenä, vanhurskautena ja totuutena**.
10. **Tutkikaa siis, mikä on Herralle mieleistä**.
11. Älkää osallistuko **pimeyden hedelmätömiin tekoihin**, pikemminkin **nuhdelkaa** niistä.
12. On **häpeällistä sanoakin**, mitä tuollaiset ihmiset salassa tekevät.
13. Mutta **kaikki tulee ilmi, kun valo sen paljastaa**,
14. sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valoa. Sen vuoksi sanotaan: **"Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!"**

Jumalan seuraajat

Millaista on Jumalan lapsen vaellus? Mihin se perustuu? Millaista on pimeys, jota uskova haluaa välttää? Mihin pimeyden tie johtaa? Miten voi välttää osallistumisen pimeyteen? Mitä merkitsee oleminen valo Herrassa? Millaista on vaellus valossa? Millaista hedelmää se tuottaa? Miksi toisia on nuhdeltava? Millaisten asioiden ilmituloa on syytä pelätä ja mistä iloita? Mitä on hengellinen herätys?

Näihin kysymyksiin Paavali antaa nyt valoa jatkaessaan uskovan kristityn vaelluksen eli pyhityksen käsittelyä. On tärkeää huomata, että Jumalan sana ei milloinkaan anna kehotuksia erillään elävästä yhteydestä Herraan. Kysymys ei ole omaan voimaan perustuvasta ponnistelusta vaan Pyhän Hengen voimassa tapahtuvasta Kristuksen seuraamisesta. Raamattu ei myöskään milloinkaan tyydy pelkkien myönteisten asioiden kertomiseen, vaan varoittaa aina myös siitä, mikä vie meidät helposti mukaan syntiin ja harhaan.

Rakkaat lapset

Olkaa siis Jumalan seuraajia niin kuin rakkaat lapset. (1)

Moni uskova kipuilee sen kanssa, että ei rakasta kyllin Jumalaa eikä lähimmäisiään, niin kuin Raamattu edellyttää. Oman syntisyytensä näkeminen, sen myöntäminen ja jatkuva turvautuminen Jeesuksen Golgatan sovitustyön anteeksiantamukseen on toki tärkeä ja osa pyhitystämme. Mutta rakkaus Jumalaan ei kuitenkaan synny siitä, että päätämme rakastaa häntä.

Miksi pienet lapset rakastavat vanhempiaan? Tietenkin siksi, että he ovat saaneet kokea lukemattomilla tavoilla vanhempiansa huolenpitoa ja rakkautta. Rakkaus Jumalaan alkaa siis aina Herrasta käsin, kun tajuaamme, kuinka suunnaton suuri on hänen rakkautensa meitä kohtaan. Johannes korostamalla korostaa oikeata järjestystä tässä asiassa:

Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi.... Me rakastamme, koska hän on ensin rakastanut meitä. (1. Joh. 4:9-10,19)

Jos siis kärsit siitä, että rakastat kovin vähän Jumalaa, niin rukoile taivaallista Isääsi näyttämään sinulle entistä syvemmin oman rakkautensa suuruutta. Varsinkaan elämän kriiseissä ja ahdistuksissa se ei välttämättä merkitse lisää lämpimiä tunteita ja helliä kokemuksia hänen syleilyssään – joskus toki sitäkin. Tärkein rakkauden osoitus, jota tarvitsemme jopa kuolinvuoteellammekin, kun mitään muuta ei enää ole saatavissa, on tämä: *Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä.* (Room. 5:8) Aina-kin itselleni sairastellessani vakavaa sydäntulehdusta, joka paranemisesta lääkärit eivät antaneet toivoa, ainoaksi Jumalan rakkauden osoitukseksi riitti Golgatan verinen uhri, jonka varaan saatoin laskea elämäni ja ikuisuuteni.

Vaellus rakkaudessa

Vaeltakaa rakkaudessa, niin kuin Kristuskin rakasti meitä ja antoi itsensä meidän puolestamme lahjaksi ja suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Jumalalle. (2)

Meidän vaelluksemme rakkaudessa on siis vaeltamista ”lainarakkaudessa” eli Kristuksen rakkaudessa, jonka hän osoitti uhratessaan itsensä meidän puolestamme Jumalalle. *”Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.”* (Room. 5:5)

Rakkaus raamatullisessa merkityksessä on itsenä toisen puolesta uhraavaa toimintaa, toisen hyväksi omistautumista, omastaan luopumista toisen hyväksi, ajan antamista, rahan antamista, arvostuksen ja kunnian antamista toisen hyväksi. Kristuksen rakkaus kohdistui häntä ristille lyöviin sotilaisiin, niin vihollisiinsa, joiden pelastamien oli hänen syvin haluansa.

”...niin kuin Kristuskin rakasti meitä” ei tarkoita vain esimerkkiä ja mallia, vaan ennen kaikkea syytä, miksi mekin saamme pelastettuina ja armahdettuina osoittaa rakkautta taivaalliselle Isälle ja lähimmäisillemme. Jeesus antoi itsensä Isälle syntiemme sovitusuhriksi, hän kantoi meille kuuluvan rangaistuksen sijaisenaamme, mutta teki kaiken sen ennen kaikkea Isälle.

Kristus tiesi, miten suunnattoman mielihyvän Isä sai Golgatan syntiuhrista. Vanhasa liitossa syntiuhri poltettiin, samoin Jeesuksen ristillä poltti kadotuksen tuli meidän syntiemme sovituksi ja se oli erityisen suloinen tuoksu Jumalalle. Kunpa edes hiukan pääsisimme maistamaan sitä, rakkautta, jonka Jeesus osoitti kuuliaisuudellaan Isän tahdolle meidän hyväksemme. Siitä kumpuaa kristillinen rakkaus toisia ihmisiä kohtaan.

Vaeltaminen rakkaudessa ei tarkoita vain sitä, että kaikessa elämässämme meidät on kutsuttu osoittamaan rakkautta Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan, vaan ennen kaikkea sitä, että päivittäin uskossa otamme vastaan Kristuksen rakkautta ja teemme sen suuntaamalla mieleemme hänen ristiinsä meidän sijaisena ja meidän puolestamme. Siitä kumpuaa aina uutta rakkautta muille osoitettavaksi.

Kun katselemme Herran kärsimystä syntiemme tähden, saamme voiman ja halun sanoa vahvan Ein niille asioille, joista Paavali varoittaa jatkossa ja kiittäessämme Herraa hänen armostaan meitä kohtaan, saamme voimaa siihen myönteiseen hengelliseen elämään, jota Paavali kuvaa valossa vaeltamisena.

Uskovalle sopimatonta

Mutta haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne, eihän se sovi pyhille, ei myöskään rivoutta, typerää puhetta tai ilveilyä, jotka ovat sopimattomia, vaan pikemminkin kiitosta. (3-4)

Maailma halveksii uskovia tiukkapipoisina, koska heidän läsnäolonsa aiheuttaa vaivantuneissa niissä, joiden mielestä mikään vitsi ei ole hauska, ellei se ole kaksinaismoraalinen tai seksikäs. Joskus uskovillekin tulee kiusaus miettiä, kuinka pitkälle voi yhtyä kavereiden vitsien nauramiseen, ilman että lankeaa syntiin. Nykyisessä suomalaisessa kulttuuri-ilmastossa lähes kaikkeen liittyy niin paljon haureutta, rivoutta, ilveilyä ja typeryyttä, että uskovia, jotka vetäytyvät pois sellaisesta, saataan syyttää ”kulttuurivihamielisyydestä”.

Todellisuudessa he haluavat päästä entistä lähemmäksi Herraa ja sitä puhdasta iloa, joka kumpuaa pyhästä ja joka synnyttää kiitollisuutta kaikkien hyvien lahjojen Antajaa kohtaan. Uskova kristitty ei ole kulttuurivihamielinen. Sen havaitse helposti, kun tutustuu kristillisen taiteen, musiikin ja kirjallisuuden historiaan. Hän haluaa täyttää sydämensä sellaisella, mikä kohottaa sydämen Herran puoleen, kun taas tämän päivän populaarikulttuuri pyöriskelee kaikenlaisen pahuuden seassa väittäen, että pahuutta tutkimalla se muka voitaisiin voittaa. Uskovien puheet eivät ole koskaan liian puhtaita ja liikaa Herran aidoista lahjoista kiittäviä. Siksi meidän kannattaa pitää ”tiukkapipoisuutta” kunnianimityksenämme. Meille sopivuuden mitta ei ole ”viktorianinen moraal”, jolle maailma nauraa, vaan Jeesuksen pyhä ja puhdas elämä. Me tahdomme vaeltaa hänen jäljessään.

Kadotus on totta

Tehän tiedätte hyvin, ettei yhdelläkään haureellisella eikä saastaisella ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa, ei myöskään ahneella, sillä hän on epäjumalanpalvelija. (5)

Tämä maailma kaihtaa erityisen paljon puhetta kadotuksesta, vaikka sen filmi- ja kauhuteollisuus toisaalta mässäilee hirvittäväillä tulevaisuuden näkymillä. Samalla se pitää ala-arvoisena sitä, että Jeesus ja Raamattu kauttaaltaan varoittaa iankaikkisesta tulesta, jossa oikeudenmukaisesti rangaistaan ihmisiä heidän pahoista teoistaan ja laiminlyönneistään. Nyt Paavali korostaa sitä, että Jumalan uuteen maahan ja uuteen taivaaseen ei ole asiaa ainoallakaan sellaisella ihmisellä, joka heittäytyy haureuden harjoittajaksi tai joka pitää rahaa ja mammonaa turvanaan eli epäjumalanaan.

On huomattavaa, että Paavali kirjoittaa tällaisen varoituksen nimenomaan uskovalle seurakunnalle. Se ei tarkoita, että uskovan pitäisi olla huolestunut pelastuksestaan ja osuudestaan taivaalliseen perintöön. Pikemminkin uskovien pitäisi tuntea syvää hätää hukkuvista sieluista ympärillään, noista, jotka ovat haureuden ja ahneuden pauloissa eivätkä tajua, että he ovat kulkemassa kohti tulijärveä. Mutta voidaksemme nuo pimeydessä vaeltavat johtaa evankeliumin sanalla osallisuuteen pelastuksen armosta, meidän oman vaelluksemme tulee heijastaa sitä, että tajuamme, kuinka peljättävä on Jumala, kun hän pyhässä vihassaan tulee tuomitsemaan jokaisen ihmisen teot. Siksi Paavali korostaa:

Älkää antako kenenkään pettää itseänne tyhjillä puheilla, sillä niiden vuoksi Jumalan viha kohtaa tottelemattomuuden lapsia. (6)

Koska maailma vähättelee puhetta kadotuksesta, niin jopa naureskelee sille, meidän uskovien ei pidä mennä mukaan sen asenteisiin muka helpottaaksemme heidän mahdollisuuttaan ottaa vastaan evankeliumi. Pilkastaan huolimatta maailman ihmiset kyllä omassatunnossaan ajoittain kauhistuvat, mitä heille tapahtuu kuoleman jälkeen. Juuri tuota hetkittäistä kauhua he yrittävät paeta vähättelyyn tai vastustukseen. Siksi meidän on uskallettava rohkeasti puhua tulevasta tuomiosta ja ikuisesta mutta samalla täysin oikeudenmukaisesta rangaistuksesta. Ihmiset eivät käänny huutamaan apua Pelastajalta, elleivät he näe, millainen uhka heillä on edessään.

Uskovilla, jotka elävät seurakunnassa luotettavien ihmisten parissa, on vaara olla väärällä tavalla herkkäuskoisia. Uskovia monet hyväksikäyttäjät pitävät ihmisinä, joilta on esimerkiksi helppo saada rahaa sopivan vakuuttavan tuntuksen kertomuksen avulla. Johannes varoittaa meitä herkkäuskoisuudesta ja varsinkin vääristä profeetoista:

Rakkaani, älkää uskoko jokaista henkeä, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta, sillä monta väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan.... Lapset, te olette Jumalasta, ja te olette voittaneet nuo väärät profeetat, sillä hän, joka on teissä, on suurempi kuin se, joka on maailmassa. He ovat maailmasta. Siksi heidän puheensakin on maailmasta, ja maailma kuuntelee heitä. (1. Joh. 4:1,4-5)

Pysy erossa ja nuhtele!

Älkää siis olko niihin osallisia heidän kanssaan. ... Älkää osallistuko pimeyden hedelmättömiin tekoihin, pikemminkin nuhdelkaa niistä. (7,11)

Jae 7 viittaa maailman ihmisten puheisiin ja 11 heidän tekoihinsa. Jokaisella ihmisellä niin uskova kuin muillakin on halu miellyttää toisia, tulla nähdyksi, hyväksytyksi ja arvostetuksi. Toisaalta jokaisella yhteisöllä oli se sitten pitempi aikainen tai vain hetkeksi muodostunut on oma sosiaalinen normistonsa, johon samaistumalla voi tulla hyväksytyksi ryhmään. Puheet, asenteet, asut ja yhteinen tekeminen määrittävät usein sen, mitä pidetään hyväksyttävänä. Ne muodostavat sosiaalisen paineen, jota vastaan taistelu voi olla erittäin työlästä. Niiden noudattamisesta kieltäytyminen johtaa usein ryhmästä hylkäämiseen ja jopa työyhteisöstä ulos savustaminen. Myös uskovilla on suuri kiusaus pyrkiä niin sanotun sisäpiiriin jäseneksi voidakseen vaikuttaa parhaalla tavalla.

Herran oma ei voi kuitenkaan olla kameleontti, joka yrittää sopeutua ryhmiin oman identiteettinsä kustannuksella. Jeesus kuvaa asiaa ilmaisulla: *”Te ette ole maailmasta.”* Mutta hän lisää: *”Lähetän teidät maailmaan.”* Tehtävämme on kuulua kaiken aikaa vain ja ainoastaan Herran omiin, vaikka joudummekin monissa erilaisissa yhteisöissä ja ryhmissä toteuttamaan tehtäväämme maailmassa. Se merkitsee suostumista elämään jännitteessä tämän maailman ja Jumalan valtakunnan välillä.

Jokaisessa keskustelutuokiossakin uskova edustaa Herraansa. Maailmakin sen kylä tajuaa ja siksi meidän on turha yrittää sopeutua pimeisiin ja saastaisiin puheisiin. Vaikenemallakin voimme usein pettää Herran, kun meidän tulisi uskaltaa sanoa se, mikä on totta ja oikein. Varsinkin silloin kuin työ- tai muu yhteisö tekee synnillisiä päätöksiä tai on tottunut toimimaan vilpillisesti, Paavali edellyttää, että Jumalaa pelkäävinä, meidän täytyy uskaltaa nuhdella ja varoittaa niistä.

Tietenkin nuhtelun tulee tapahtua nöyrästi ja toisten aitoa parasta tarkoittaen, rakkaudella eikä ylhäältä päin, sekä suostuen itsekkin aiheesta nuhdeltavaksi. Mutta se ei tarkoita sitä, ettei meidän pitäisi sanoa, mikä on totta ja mikä on väärin. Voimme toimia niin, kun tiedostamme olevamme kaiken aikaa Jumalan silmien alla ja hänen lupaustensa tukemana. Vääryyksistä nuhtelu merkitsee usein sitä, että ihmiset eivät ota sanojamme vastaan, vaan hyökkäävät kimppuumme tai jopa erottavat meidät yhteydestään. Siitä huolimatta tehtävämme on vaeltaa valossa ja totuudessa. Toisaalta nuhteemme voi johtaa joitakuista aitoon parannukseen ja jopa etsimään Herraa.

Vaellus valossa

Ennen te olitte pimeys, mutta nyt te olette valo Herrassa. Vaeltakaa valon lapsina, sillä valon hedelmä ilmenee kaikenlaisena hyvyytinä, vanhurskautena ja totuutena. Tutkikaa siis, mikä on Herralle mieleistä. (8-10)

Jeesus julisti: *”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeydessä, vaan hänellä on elämän valo.”* (Joh. 8:12) Nyt Paavali kuvaa millaista hedelmää valossa vaeltaminen tuottaa. Mutta hän alkaa tässäkin siitä pimeydestä, josta Herra meidät pelasti. Hän ei sano pelkästään, että me elimme pimeyden keskellä tai että meissä oli pimeyttä, vaan ykskantaan me olimme pimeys. Ilman valoa kaikki ovat pimeydessä, mutta sokea on pimeässä vaikka kaikki muut näkisivätkin valon ja sen valossa asiat oikein. Jeesus kuvaa tätä näin: *Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on pimeä. Jos siis se valo, joka on sinussa, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan pimeys!* (Matt. 6:23) Maailman ihmisten pimeys näkyy siinä, että he kuvittelevat olevansa valossa.

Pelastumattoman ihmisen pimeys ei ole vain tietämättömyyttä – toki sitäkin, vaan ennen kaikkea synnin sokeutta, Saatanan hallintaa sydämessä, himojen orjuutta, valheellisuutta ja Jumalan vihaamista. Suuressa vihassaan kristittyjä kohtaan Paavali oli itse esimerkki pimeyden vallasta, ennen kuin hän kohtasi Jeesuksen. Mutta nyt Herran kohdanneena, Golgatan uhriveressä syntinsä anteeksi saaneena hän ei sano olevansa vain valossa, vaan osoittaa, että jokainen uskoon tullut ja kastettu on valo Herrassa. Valo ei ole vain Kristuksessa, joka valaisee meitä sanan paisteella, vaan Pyhässä Hengessä valo on myös meidän sydämessämme ja se voi päästä myös valaisemaan muidenkin ihmisten elämää. Jeesus sanoo: *Te olette maailman valo. Ylhäällä vuorella oleva kaupunki ei voi olla kätkössä.* (Matt. 5:14)

Johannes kirjoittaa, miten valossa vaelletaan:

Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä....Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1. Joh. 1:7,9)

Valossa vaeltaminen merkitsee päivittäistä puhdistautumista synnistä tunnustamalla lankeemuksemme ja turvautumalla Jeesuksen ristillä meidän puolestamme vuodatamaan sovintovereen. ”Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa”. Se ei kuitenkaan tapahdu erillään seurakunnan yhteydestä, jossa meille julistetaan synnin päästön sana Jumalan antamalla valtuutuksella. Valossa vaeltaminen ei ole siis yksilösuoritusta vaan yhteisöllistä, se edellyttää Herran omien keskinäistä yhteyttä.

*Tehtävämme on kantaa valon hedelmää: kaikkinaista hyvyyttä, vanhurskautta ja totuutta. Valossa vaeltaminen merkitsee myös sitä, että meille tärkeimmäksi asiaksi muodostuu se, mihin Herra haluaa elämäämme käyttää. Siksi askel askeleelta tarvitsemme hänen johdatustaan ja siksi kyselemme, mikä on Herran tahto, mikä hänelle mieluisinta juuri tämän päivän matkallamme. Vastauksen löydämme Jumalan sanasta, Raamatusta: *Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani. (Ps. 119:105)**

Pimeyden houkutus

On häpeällistä sanoakin, mitä tuollaiset ihmiset salassa tekevät. Mutta kaikki tulee ilmi, kun valo sen paljastaa, sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valoa.(12-14)

Meillä ihmisillä on merkillinen taipumus kiinnostua kaikenlaisesta salatusta ja samalla myös pimeästä. Tämä kiinnostus voi vaivata myös uskoon tullutta, sillä Saatana valehtelee meille, että meille olisi tarjolla vielä jotain sellaista hyvää, jota Jumala ei meille suoraan ilmoita. Kiusaus on sama kuin Eevalla paratiisissa. Jos annamme sille periksi lähtemällä kokeilemaan erilaisia uususkonnollisia terapioita tai tutustumaan niiden kiehtovaksi väitettyyn maailmaan, lopulta voimme törmätä kauhistuttavaan pimeyteen ja saastaan. Siksi meidän tulee ottaa varoituksista vaarin ja vaeltaa sillä tavalla, ettei meidän tarvitse pelätä minkään asian ilmituloa.

Monella uskovallakin on kiusaus elää kaksoiselämää: toisaalta elää niin kuin uskovan tuleekin julkisuudessa ja toisaalta elää esimerkiksi porno- tai väkivaltapeli-riippuvuudessa internetin välityksellä illan ja yön hiljaisina hetkinä. Meidän on muistettava, että elämme joka hetki Herran kasvojen edessä, häneltä emme voi salata mitään. Siksi tie vapauteen vääristä riippuvuuksista on tulla valoon, tunnustaa ne Jumalalle jonkun veljen tai sisaren kanssa suostuen tilivelvollisuuteen heidän kanssaan. Kaikki salattu tulee ilmi ellei nyt niin viimeistään viimeisellä tuomiolla. Nyt voimme saada kaiken anteeksi, kun olemme matkalla ja tulemme valoon.

Toisaalta on myös sellaista hyvää, joka tapahtuu muiden silmiltä salattuna. Varsinkin rukous, paasto ja uhraaminen ovat asioita, joita ei tulisi ensi sijassa harjoittaa julkisuudessa. Herra näkee myös salatut hyvät tekemme ja nekin tulevat lopulta ilmi, viimeistään viimeisellä tuomiolla niistä saadaan armopalkka.

Herätyksen salaisuus

Sen vuoksi sanotaan: "Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!" (14)

Muistan, miten Lempäälän herätyksessä kappalaisen pappilassa kokoonnuttiin 1960-luvulla kuulemaan sanaa ja rukoilemaan. Monia kertoja saimme kuulla pastori Aimo Sorrin suusta sanat: *Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty, mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, saa armon.* (Snl. 28:13) Moni noissa seuroissa murtui itkien tunnustamaan syntinsä ja anomaan armoa. Herra itse herätteli meitä sanallaan.

Herätyksessä on kysymys Jumalan Hengen kutsusta parannukseen ja uskoon. Herra tulee itse sanassaan luoksemme ja herättää hengellisesti kuolleen näkemään kiipeän totuuden syntisyydestään ja huutamaan Jeesusta avuksi. Sen Herra tekee, kun ihminen saa kuulla hyvän uutisen, että Jeesus on kärsinyt hänenkin syntiensä rangaistuksen Golgatan ristillä ja että hänkin saa anteeksi, kun tunnustaa totuuden synneistään. Sanan ja kasteen kautta Pyhä Henki uudestisyntyyttää hänet uuteen elämään. Herra tekee ihmeen, jota mikään eikä kukaan muu voida saada aikaan. Kuollut nousee elämään ja saa nähdä Herran valon.

Nyt meille, jotka olemme tämän ihmeen saaneet kokea ja päässeet uskon kautta Kristuksen tähden osalliseksi Jumalan armosta, sataan:

Ja vielä: tiedättehän tämän ajankohdan, että teidän on jo aika herätä unesta, sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun tulimme uskoon. Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sen tähden pois pimeyden teot ja pukekaamme päällemme valon varusteet. Vaeltakaamme säädyllyisesti niin kuin päivällä, ei mässäilyissä ja juomingeissa, ei haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa. Pukekaa sen sijaan yllenne Herra Jeesus Kristus älkääkään pitäkö lihastanne niin huolta, että himot heräävät. (Room. 13:11-14)

Esimerkki valon leviämisestä - pastori Itoon uskoon tulo

Vuonna 1995 90 -vuotiaana poisnukkunut pastori Eiichi Ito tuli uskoon 15 -vuotiaana elämänsä ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa, jossa saarnattiin tekstistämme. Hänen isänsä perheyritys oli mennyt vuoden alussa konkurssiin ja nuori Eiichi joutunut pimeyteen. Noista ajoista hän kertoi näin:

Vuoden 1920 syyskuun 27. päivän iltana lähtiessäni kotoa annoin vanhempiani ymmärtää meneväni tavan mukaan iltakouluun, mutta matkalla päätinkin mennä kaupungille huvittelemaan. Olin usein ennenkin jäänyt luvatta koulusta pois ja mennyt elokuviin, milloin minulla vain oli rahaa siihen. Petin vanhempiani ja itseäni, vaikka tiesin hyvin, että paljastuminen veisi asiat entistäkin surkeampaan jamaan. En kuitenkaan kyennyt luopumaan vaarallisesta leikistäni.

Sinä iltana olisin halunnut mennä elokuviin, mutta - kun nyt asiaa ajattelen - kaikeksi onneksi minulla ei ollut ropoakaan rahaa. Siksi menin kaupungille maleksimaan ajan tappamiseksi yhdeksään asti, jolloin iltakoulun tunnit loppuisivat.

Asuin Nagoyassa, yhdessä Japanin suurimmista kaupungeista. Kävelin keskustan korkeiden rakennusten reunustamia katuja. Kulkiessani kahden kerrostalon väliin jääneen verrattain kookkaan japanilaistyyppisen asuinrakennuksen ohi kuulin sisältä laulun ääntä. Jokin laulussa veti

minua puoleensa. Koska olin juuri sillä hetkellä epätietoinen siitä, miten viettäisin aikani, ajattelin, että katsotaanpas, mitä tuolla mahtaa tapahtua ja astuin ovesta sisään.

Meneillään oli kristillinen evankelioimiskokous. En ollut milloinkaan käynyt kristillisessä kirkossa, en kuullut ainoatakaan saarnaa enkä virttä puhumattakaan siitä, että olisin nähnyt Raamattua. En siis ymmärtänyt, mistä oli kyse, mutta uteliaisuuttani puikahdin takimmaiselle penkille ja jäin istumaan ja seuraamaan tapahtumien kulkua. Jos olisin tiennyt, että kysymys oli kristillisestä tilaisuudesta, en todennäköisesti olisi sinne mennyt, sillä pienestä pitäen oli kuultu, että "jaso" (kristinuskon haukkumanimi) oli huono, ulkomaalaisten uskonto, joka ei kuulu japanilaisille.

Koolla oli 40-50 ihmistä. Katsellessani heidän kasvojaan silmiini pisti heti, miten valoisa ja rauhallinen ilme heillä oli. Omat kasvoni olivat synkät. Niistä kuvastivat tyytymättömyys, levottomuus ja katkeruus, jotka täyttivät olemukseni. Työpaikallanikin minua moitittiin usein synkkyydestä, ainaisesta valittelusta ja vastenmielisestä asenteestani kaikkeen. Itsekin tiesin, että minulla oli synkät ja tyytymättömät kasvot, jotka kuvastivat sydämeni ja synnin pimeyttä. Siksi hämmästyin ihmisiä, jotka lauloivat puhdas, valoisa ja onnellinen ilme kasvoillaan.

Suljin silmäni ja kuuntelin heidän lauluaan. En ymmärtänyt laulujen runokieltä enkä niiden sisältöä. Ihmettelin vain laulajien kasvojen puhtautta. Olinhan kuullut vain työpaikkani rivoja iskelmiä. Kaunis laulu rauhoitti mieltäni ja minusta tuntui, kuin se olisi puhdistanut likaista sydäntäni. Istuin silmät kiinni. Minun tuli hyvä olo. Liikutuin syvästi.

Laulun loputtua kokouksen juontaja alkoi rukoilla. En ollut kuullut sellaista rukousta milloinkaan aiemmin. Se erosi suuresti niistä rukouksista, joita japanilaiset rukoilevat buddhalais- ja shintotempeleissä. Rukoilija aivan kuin keskusteli jonkun läsnä olevan kanssa. Sen jälkeen hän ilmoitti, että illan puhe tulisi käsittelemään Jumalan armoa, ja esitteli puhujan.

Minun viisitoistavuotiaan silmissäni puhuja näytti suunnilleen isoisäni ikätoverilta. Kaiken lisäksi hän oli länsimaalainen. En ollut koskaan aikaisemmin kuullut ulkomaalaisen puhuvan. Myöhemmin sain kuulla, että hän oli Kinjoo-oppilaitoksen perustaja tohtori E.H. McAlpin. Tämä lähettyksen ylläpitämä arvostettu oppilaitos käsitti tyttöjen keskikoulun, lukion ja naisyliopiston. McAlpin oli hyvin pitkä mies. Hämmästyin, että joku ulkomaalainen osasi puhua kieltämme ja aloin kuunnella tarkkaavaisesti.

- Hyvää iltaa, olen iloinen, kun olette kokoontuneet tänne. Tänä iltana puhun teille Jeesuksesta Kristuksesta.

Kuulin ensi kertaa elämässäni nimen Jeesus Kristus. En tiennyt, että sen nimistä henkilöä oli koskaan ollut olemassakaan.

- Jeesus Kristus syntyi 2000 vuotta sitten tähän maailmaan. Mutta minkä tähden Hän tuli? Kuulkaamme se Hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä Hän sanoi itsestään näin: 'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus'.

Tohtori McAlpin ja avasi Raamattunsa tämän Johanneksen evankeliumin 8.luvun 12. jakeen kohdalta ja luki sen japaniksi.

En ymmärtänyt sanojen sisältöä, mutta sitten hän jatkoi:

- Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauden voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.

Sanat koskettivat minua syvästi. Tiesin nimittäin olevani pimeyden lapsi. Köyhyyden kuopassa ja toivottomana koin olevani huono, kelvoton ihminen. Elin päivät päästään kiroten yhteiskuntaa, ihmisiä ja jopa vanhempianikin. En piitannut työnteosta enkä koulunkäynnistä. Olin kulkemassa synnin tietä yhä synkempään pimeyteen. En uskonut, että mikään tai kukaan voisi minua auttaa. Mutta Jeesus olikin tullut muuttamaan uudeksi juuri minunlaisten onnettomien ihmisten elämän. Jeesus oli tullut maailmaan pelastamaan toivottomia ihmisiä. Hämmästyneenä kuuntelin puhetta yhä tarkkaavaisemmin.

- Pian tulee joulua. Jouluna iloitsemme siitä, että Jeesus tuli tähän maailmaan todistuksena Jumalan elävästä rakkaudesta meitä kohtaan. Toivoisin, että te, hyvät kuulijat, ottaisitte Jeesuksen vastaan sydämiinne ja voisitte viettää tänä vuonna todellista joulua, julistaja jatko.

Japanissa ollaan yleisesti sitä mieltä, että kristillinen julistus on ensikertalaiselle hyvin vaikeatajuista, mutta minä ymmärsin tuon iäkkään julistajan sanoman heti sinä iltana. Sydämeni avautui ymmärtämään, että Jeesus oli tullut pelastamaan minut sellaisena kuin olin. Jumala antoi sydämeeni uskon Jeesukseen ja tulin pelastuksesta osalliseksi tässä elämäni ensimmäisessä kristillisessä kokouksessa.

Puhe päättyi yhteiseen rukouskehotukseen. Kun kaikki kumarsivat pänsä, minäkin tein niin. Mietin, millainen rukous olisi tällä kertaa. Mutta lähetysaarnaaja sanoikin:

- Ennen kuin rukoilemme, haluaisin kysyä, onko täällä tänä iltana ketään, jolla ei ole todellista iloa ja sydämen rauhaa. Onko ketään, joka huolimatta siitä, että haluaisi elää hyvää ja puhdasta elämää, joutuu päivittäin viedyksi yhä syvemmälle pimeyteen ja pahaan, mutta haluaisi saada todellisen pelastuksen ja avun? Jos täällä on joku tällainen ihminen, nostakoon hän kätensä merkiksi. Haluan rukoilla hänen puolestaan, että Jeesus pelastaisi hänet ja vuodattaisi häneen oman elämänsä.

Minusta tuntui kuin päälleni olisi yhtäkkiä heitetty sangollinen kylmää vettä. Pelästyin pahanpäiväisesti:

- Miten tämä mies voi tietää minun elämäni asiat ja sydämeni tilan noin hyvin? Onko jokuertonut hänelle minusta? Hänhän puhuu selvästi minusta!"

Sisimmässäni huusin samalla:

- Olen saastainen, olen syntinen ihminen, pimeydenlapsi. Rukoilkaa puolestani!

Mutta en kuitenkaan uskaltanut nostaa kättäni, koska ympärilläni oli paljon muita. Mutta puhuja toisti lämpimän kehotuksensa vielä pari kertaa. Lopulta päätin:

- Turha minun on yrittää salailla itseäni. Hänhän tietää jo kaiken. Otan tänä iltana Jeesuksen vastaan. Pyydän, rukoilkaa puolestani!

Nostin käteni. Silloin julistaja tuli ja pani kätensä päälleni ja rukoili puolestani.

Tämä tapahtui siis 27.9.1920 ollessani viisitoistavuotias. Minua kehoitettiin aloittamaan kirkossa-käynti läheisessä Nagoyan seurakunnassa. Niin osallistuin säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja sunnuntai-illan evankelioimiskokouksiin.

Ensimmäisten kolmen viikon aikana käytin kokouksissa kirkon Raamattuja ja laulukirjoja. Halusin kuitenkin kirjoittaa muistiinpanoja Raamattuun ja alleviivata punakynällä puhuttelevia kohtia, joten ostin pienillä säästöilläni oman Raamatun ja laulukirjan.

Seurakunnan vanha pastori Masa-aki Sugihara neuvoi minua joka arki- aamuna lukemaan yhden luvun Uutta ja yhden Vanhaa Testamenttia, ymmärsin lukemaani tai en, rukoilemaan ja sitten aloittamaan päivän työt ja opinnot. Illalla nukkumaan mennessäni minun piti kiittää kuluneesta päivästä, tunnustaa syntini ja pyytää Herraa antamaan ne anteeksi ja nukkua sitten levollisesti.

Tein niin kuin hän oli sanonut. Päivittäisessä raamatunluvussani lähdin liikkeelle 1. Mooseksen kirjan ja Matteuksen evankeliumin alusta. Koska kristillinen kirkko ja Raamattu olivat minulle entuudestaan täysin vieraita, lukemassani oli paljon sellaista, mitä en ymmärtänyt. Muistin kuitenkin pastorin sanat:

- Lue säännöllisesti, vaikka et ymmärtäisikään kaikkea!

Ja tein niin.

Jatkettuani kirkossa käyntiä pari kolme kuukautta alkoi työ ja koulunkäynti maistua paremmalta. Olosuhteet eivät kyllä muuttuneet. Olimme yhä köyhiä ja jouduin edelleen käymään iltakouluun. Mutta se ei enää katkeroitannut mieltäni. Aloin huomata, että oli itse asiassa hyödyllistä käydä työssä ja opiskella saman aikaisesti. Elämä alkoi tuntua mielekkäältä, rohkaistuin ja uusi toivo alkoi sarastaa. Sain Jeesukselta voimaa työntekoon ja opiskeluun.

Eräänä iltana, kun tulin koulusta kotiin, isäni kutsui minut luokseen. Isät olivat noihin aikoihin Japanissa melkoisia patriarkkoja, joten hiukan aralla mielellä istuuduin hänen eteensä.

- Ei'ichi, sinä olet viime aikoina muuttunut, hän aloitti.

Kun ihmettelin, mikä minussa oli muuttunut, hän jatkoi:

- Kasvojesi ilme on muuttunut valoisammaksi. Ennen olit aina synkännäköinen. Lisäksi nykyään sanot usein kiitos ja pyydät anteeksi. Mikä sinut oikein on muuttanut? Mitä teet ja mitä opiskelet tätä nykyä?

Hämmästyin, sillä itse en ollut huomannut mitään erikoista muutosta arkielämässäni kotona. Mutta isäni oli havainnut sen ja iloitsi, kun synkkyyteni oli vaihtunut valoisuudeksi, tyytymättömyyteni kiitollisuudeksi ja itsekeskeisyyteni toiset huomioivaksi ja anteeksi pyytäväksi asenteeksi.

Iloitsin kovasti siitä, mitä kuulin. Kun sain ensi kertaa kuulla evankeliumin, tohtori McAlpinhan oli luvannut:

- Jeesus tuli maailmaan muuttamaan pimeyden lapset valkeuden lapsiksi. Hän tuli pelastamaan kelvottomat ihmiset Jumalalle kelpaaviksi.

Iloni johtui siitä, että sain nähdä lupauksen toteutuneen omassa elämässäni. Päätin pyytää kastetta. Pastori Sugihara suoritti kasteen jouluna 1920, kolme kuukautta siitä, kun ensi kerran olin tullut kirkkoon. Olen todella kiitollinen, että olen saanut vaeltaa uskossa siitä asti. (Kaikkiaan 76 vuotta.)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt sisälle valon valtakuntaan? Ellet vielä, niin Herra kutsuu sinua juuri nyt tunnustamaan edessään kaiken sen pimeyden, jota olet tähän asti yrittänyt salata. Hän kutsuu sinua totuuteen itsestäsi ja huutamaan Jeesusta avuksesi, jotta sinäkin saisit ikuisen elämän häneltä. Herra kutsuu sinua luokseen sanansa kautta. Voit kyllä kutsun myös torjua ja jäädä pimeyteen. Mutta lopulta kuitenkin joudut hänen eteensä ja kaikki elämässäsi paljastetaan. Viimeisellä tuomiolla sinulle ei kuitenkaan tarjota armoa vaan saat tekojesi mukaan.

Jos kuljet jo valossa, voit välttää pimeyden houkutukset seuraamalla Jumalaa niin kuin hänen rakas lapsensa. Olet Herralle rakas ja hän haluaa käyttää sinua osana omaa seurakuntaansa. Tule siksi päivittäin valoon ja syvempään yhteyteen Jeesuksen kanssa. Sinut on kutsuttu elämään valona Herrassa.